

Men jeg maa først, inden jeg kommer tilbage til Sagen selv, dog tillade mig at udhæve, at de Ytringer, der bleve fremførte af den ærede 1ste Landstingsmand for København (H. P. Hansen), synes at kunne give Anledning til at antage, at det ikke skulde stemme med min Mening, at Staten tilskylder et Bidrag til Borgervæbningen. Den ærede Landstingsmand endte sit Foredrag med at udtale, at han ikke tvivlede om, at det vilde finde Thingets Billigelse, at Staten vedblev at bidrage til Borgervæbningen. Jeg troer ikke, at mine Ytringer have givet ham nogen Anledning til at udtale et saadant Haab. (H. P. Hansen traadte i dette Dieblisk ind i Salen). Det glæder mig at see, at den ærede Landstingsmand er kommen tilstede her; jeg vil da tillade mig at gentage, hvad jeg nu udtalte, at jeg ikke fandt, at der i mine Ytringer var tilstrækkelig Grund for den ærede Landstingsmand til den Slutningsbemærkning, hvori han udtalte, at han ikke tvivlede om, at det vilde vinde Thingets Billigelse, at Staten tilskylder et Bidrag til Borgervæbningen. Jeg har aldrig havt nogen Tvivl om, at der maatte paahvile Staten en Forpligtelse til at give et Bidrag, ja, et meget betydeligt Bidrag til Borgervæbningen, fordi denne er en Institution, som er indstillet saavel til Statens som til Communens Lærv. Spørgsmaalet dreier sig alene om, hvorledes Forholdet skal fastsættes mellem Statens Bidrag og Communens. Jeg har troet, at dette Forhold hidtil har været bestemt mere efter Billigheds Hensyn, end efter de Principer, som i Fremtiden maae gjøre sig gjældende efter den nu indførte Finantsorden, og jeg har slet ikke sagt, at det var paa Grund af noget patriarchalsk Forhold, at Staten bidrog til Borgervæbningen. Jeg troer, at have yttret, at Statens Bidrag bleve snarere fastsatte efter det tidligere bestaaende patriarchalske Forhold, hvorefter Kongen ansaaes for at være ene raadende saavel over Statens, som over Communens Indtægter, og at ligesom enhver Udgift, der medgik til Borgervæbningen, ikke kunde afholdes af Communens eller Borgervæbningsfonden, der jo tilhører Communen, eller er bleven til ved dens Bidrag, uden Kongens Sanction, saaledes kunde der naturligtvis heller

ikke være Spørgsmaal om, at Kongen jo maatte være fuldkommen bemyndiget til, alene efter Forgodtbefindende, at fastsatte Statens Tilskud. Det er dette Forhold, som jeg mener nu er blevet forandret, og som gjør det nødvendigt at fastsatte Forholdet mellem Statens og Communens Bidrag paa en anden Maade end den, hvorpaa det hidtil er sleet.

Naar den høitærede Formand for Udvalget har udtalt sig imod den Anskuelse, jeg skulde have gjort gjældende, idet Communalbestyrelsen og Rigsdagen bleve stillede sammen som tvende Autoriteter, der kunde komme i Conflict med hinanden, og hvoraf der skulde kunne opstaae Banskelligheder for Ministertiet, saa troer jeg heller ikke, at dette er efter en ganske rigtig Opsfattelse af Resultatet af, hvad jeg tidligere har tilladt mig at fremføre i denne Sag. Jeg har ikke sagt, at der imellem disse tvende Autoriteter skulde komme Conflict; men jeg har troet, at det meget let kunde ssee uden Conflict, at den ene af disse Autoriteter bevilgede Noget, som den anden nægtede sit Samtykke til. Jeg er fuldkommen besejret til at gaae ud fra den Forudsætning, at Saadant vil kunne hændes. Jeg har i den senere Tid haft fuldkommen tilstrækkelig Erfaring til at see, hvorledes saadanne Forhold maae komme frem, uden at Rigsdagen havde Indflydelse paa Bevilgelsen af Borgervæbningens Udgifter. Det har i den senere Tid, saaledes som ogsaa den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen) udtalte, gjort sig gjældende hos Communalbestyrelsen, at der bestod et saadant Forhold imellem Statskassen og Communens Kasse, at hver af dem skulde afholde Halvdelen af Udgifterne. Det er nu ganske vist, at det var omtrent det factiist bestaaende Forhold, idet Statskassen udredede til den egenlige Borgervæbning henimod 12000 Rbd., medens ogsaa Communens Kasse har udredet 12000 Rbd. eller, som tidligere er bemærket, i Aarene 1844 og 45 14—1500 Rbd. mere. Det var altsaa Tilfældet, at de udredede hver omtrent det Halve. Men dette har efter min Formening slet ikke grundet sig paa nogen Lovbestemmelse. For Dieblisket udreder Statskassen mere end Halvdelen, idet den tillige udreder Udgifterne til Livsægert Corpset, som nu er overgaaet til at være et